

กำไลบุษบง

บทที่ 5

เมื่อนั่งรถกลับมาด้วยกัน ลิขิตถามลูกชายว่า

“หนึ่งรู้หรือเปล่าว่า ที่น้ำจืดจะจัดงานเย็นวันนี้ ก็เพื่อจะแนะนำหนึ่งกับญาติๆ ในฐานะคู่หมั้นของอรุณวรรณ”

ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ อย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ

“ผมไม่แน่ใจครับพ่อ แต่ก็คิดเหมือนกันว่าคงจะต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อยู่บ้าง น้ำจืดพูดหลายครั้งแล้วว่า เมื่อเรียนจบแล้วก็ถึงเวลาต้องมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐาน พ่อแม่จะได้เบาใจนอนตาหลับ”

“นั่นไม่เกี่ยวกับพ่อเลยนะ” ลิขิตแย้งในทันที “พ่อจะเบาใจนอนตาหลับได้ด้วยประการเดียวเท่านั้น คือหนึ่งตัดสินใจถูกต้องและเลือกหนทางชีวิตด้วยตนเอง ไม่ใช่ปล่อยให้ใครมาชี้หน้าบงการ”

“แต่ก็ไม่เคยมีใครมาบังคับใจผมเลยนะครับ พ่อ”

“แต่หนึ่งก็มักจะตัดสินใจเออออด้วยความเกรงใจเสมอไม่ใช่หรือ”

เขาไม่ปฏิเสธ “เกรงใจ แต่ก็ได้ฝืนใจนี่ครับ”

ลิขิตนิ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะกลั้นใจถาม ทั้งๆ ที่กลัวคำตอบเต็มที่

“หนึ่งรักอรุณวรรณ อยากได้เด็กคนนี้เป็นคู่ชีวิตจริงๆ หรือ”

ชายหนุ่มมองบิดาอย่างกังวล “ผมนี้กว่าพ่อรักน้องวรรณ อยากให้ผมแต่งงานกับน้องวรรณเสียอีก”

“พ่อเคยพูดอย่างนั้นหรือ” ลิขิตถามเสียงอ่อน

“ถ้าอย่างนั้นพ่อไม่อยากจะแต่งหรือครับ”

เขาถอนใจอย่างหนักหน่วงก่อนจะบอกลูกว่า

“อย่าสนใจความรู้สึกของพ่อเลย พ่อเพียงแต่อยากให้หนึ่งถามใจตัวเองให้ดีก่อน ก่อนที่จะตัดสินใจแต่งงานกับใคร.. ว่ารักใครคนนั้นมากพอที่จะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันตลอดไปหรือไม่ พร้อมทั้งจะอดทนต่อกัน ฝ่าฟันอุปสรรค ยืนหยัดต่อสู้เพื่อกันและกันไหม การแต่งงานไม่ใช่เรื่องเด็กเล่นนะลูก การเลือกคู่ชีวิตจะกลบฝังเราไปตลอดทั้งชีวิต”

น้ำเสียงอ่อนเศร้าๆ ของบิดาทำให้ชายหนุ่มได้แต่นิ่ง สงสัยว่าพ่อไม่ได้มีชีวิตแต่งงานที่มีความสุขหรือหรือ แต่จะซักถามก็ไม่กล้า เขาเองก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่าบิดาและมารดาเลี้ยง ไม่ได้รักกันหวานชื่นหรือมีความคิดเห็นที่ลงรอยกันนัก และมีการขัดแย้งคั่งค้างกันอยู่บ้าง แต่นั่นก็น่าจะเป็นเรื่องปรกติธรรมดาของคนที่แต่งงานกันมานานถึงสิบห้าปีไม่ใช่หรือ..... พ่อแม่ของเพื่อนๆ เขา ก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย

เขาพูดอย่างอ่อนโยน

“แต่พ่อครับ ฟังดูแล้วคุณยายเองก็อยากให้ผมแต่งงานมีหลานทอดให้คุณยายอุ่นเต็มที่แล้วนะครับ ผมสงสารคุณยาย อยากให้คุณยายมีความสุข แต่ว่านอกจากน้องวรรณ ผมก็ไม่ได้รู้สึกสนิทสนมกับใครหรือมีความเป็นพิเศษอย่างใดกับผู้หญิงคนไหนเลย... ถ้าจะต้องแต่งงานจริงๆ ผมก็ไม่ขัดข้องหรือครับ ที่จะเป็นหญิงสาวที่ผมเห็นมาตั้งแต่เล็กๆ รู้ว่าเขาไม่เคยทำตัวเหลวไหลแต่ว่าเป็นเด็กดีมาตลอด และเขาก็รักผมคนเดียวไม่เคยรักใครเลยด้วย”

ลิขิตลั้งเลแต่ก็เอ่ยถามออกมาว่า “หนึ่งจำน้องขวัญได้ไหมลูก...”

“ใครคือน้องขวัญครับ”

“คือคนที่... ที่พ่อแม่อยากให้หนึ่งแต่งงานด้วย...”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะครับ”

“เพราะว่าพ่อแม่ของลูกทั้งสองรักกัน อยากให้ลูกๆ กลับมาเป็นครอบครัวเดียวกันและช่วยพ่อแม่ดูแลกันและกันตลอดไป”

“แล้วทำไมผมจำเรื่องนี้ไม่ได้เลย น้องขวัญคนนี้อยู่ที่ไหนหรือครับ พ่อ เขานิสัยดี น่ารักเหมือนน้องวรรณหรือเปล่า”

ลิขิตขยับจะพูด แต่พอนึกถึงเรื่องยศผู้เป็นสามีของกานดาและเป็นบิดาแท้ๆ ของ “น้องขวัญ” ก็กลับต้องนิ่ง ผู้ชายคนนั้นมีอคติต่อเขาอย่างรุนแรง คงพูดจาคบหาด้วยยากเต็มที่

เรื่องของกำไล “มิ่ง-ขวัญ” คงไม่มีวันจะเป็นไปได้อีกแล้ว

เขาถอนใจยาว สายหน้าอย่างหมดหวัง

มิ่งมิตรบิบบหลังมือบิดาเบาๆ

“แต่ถึงยังไงแม่ก็ตายไปตั้งนานแล้ว ถึงแม้หากแม่มยังมีชีวิตอยู่ ก็อาจจะลืมความตั้งใจเดิมนั้นไปแล้วก็ได้ พ่ออย่านึกถึงเรื่องนี้ให้กลุ่มใจไปเลยครับ” เขาพูดอย่างอ่อนโยน

ลิขิตรู้สึกหมดหวัง

เหล่าญาติมิตรของจิตร์และชัยยะ ค่อยๆ ททยอยกันมาถึง ประตูรั้วบ้านถูกเปิดไว้เพื่อให้ผู้มาเยือนนำรถเข้ามาจอดได้สะดวก คุณลิขิตอ้างว่ารู้สึกเหนื่อย แอบมองแถวรถที่จอดเรียงกันเป็นแถวจากตัวบ้านไปยังประตูจากหน้าต่างห้องนอน ไม่ปรากฏรถยนต์ใหม่ เยี่ยมหรือ ปนอยู่ในแถวญาติของพวกเขาเธอมีฐานะปานกลาง และมีความเกรงอกเกรงใจคุณจิตร์ซึ่งมีฐานะดีกว่าใคร

แต่ไหนแต่ไรมา จิตรีก็มักจะจัดงานรวมญาติของเธอที่บ้านหลังนี้ และลิขิตก็ไม่เคยรู้สึกขัดข้องหมองใจมาก่อน กลับร่วมเป็นเจ้าของอย่างแข็งขัน แต่ในวันนี้เมื่อรู้ถึงเจตนาที่แอบแฝงซึ่งเขาไม่เห็นด้วย เขาก็ได้แต่ขัดเคืองจนไม่อาจจะร่วมต้อนรับผู้คนเหล่านี้

ได้ยินเสียงซัยยะ บิดาที่แท้จริงของอรุณวรรณหัวเราะแหว่ๆ จิตรีและซัยยะหย่าร้างกันนานเกือบยี่สิบปีแล้ว และต่างก็แต่งงานมีครอบครัวใหม่ แต่ก็ยังสนิทสนมกับญาติของกันและกันราวกับเป็นญาติของตนเองอยู่ไม่คลาย เสียงทักทายพูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุขดิบยิ่งนานก็ยิ่งดัง เป็นสัดส่วนตามจำนวนรถที่เข้ามาจอดต่อกันจะถึงสิบคันแล้ว

ลิขิตอึดอัดรำคาญใจจนกระทั่งต้องต่อโทรศัพท์ถึงกานดา มีเสียงใสๆ ตอบรับ “ฮัลโหล”

เขารู้สึกเต็มตื่นขึ้นทันที “นั่นหนูขวัญใช่ไหม...”

“คะ.. นี่เบอร์โทของคุณกานดาคะ ขอประทานโทษ ใครพูดมาคะ”

“นี่ลุงเอง....”

เขาได้ยินเสียงอ่อนๆ ของบุคคลที่สามถามแทรกขึ้นที่ปลายทาง แม่สาวหันไปกล่าวตอบโต้เบาๆ ก่อนจะบอกเขาว่า “กรุณารอสักครู่คะ” แล้วอีกครู่เดียว เสียงอ่อนๆ ที่เคยคุ้นก็ขลุ่ยใจเขาให้อบอุ่นขึ้น

“สวัสดิ์คะ กานดาพูด”

“คุณกาน... กำลังทำอะไรอยู่หรือ”

“กำลังอยู่กับครอบครัวคะ..” เสียงเรียบๆ ของเธอบอกให้เขาเข้าใจถึงความไม่สะดวกที่จะพูดคุย “คุณมีธุระอะไรหรือเปล่า”

“ลูกมิ่งกลับจากอังกฤษเมื่อวานนี้ ให้ผมพาเขามาพบน้องขวัญได้ไหม”

เธอถอนใจ “อย่าเลยคะ...”

“ได้โปรดเถอะนะ แต่ครั้งเดียวเท่านั้น ผมต้องการโอกาสให้ลูกจริงๆ”

“ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคุณถึงได้จริงจังกับเรื่องนี้หนักหนา มันตั้งที่สิบปีมาแล้ว ยังไงๆ มันก็เป็นไปไม่ได้แน่ๆ เราต่างคนต่างอยู่จะดีกว่านะคะ”

“ผมอยากให้คุณช่วย...” น้ำเสียงเขาวิงวอนอย่างไม่ปิดบัง “มิ่งเป็นเด็กดี และเขากำลังจะยอมแต่งงานเพราะความเกรงใจ ผมอยากให้คุณรู้ว่าในโลกนี้ยังมีผู้หญิงที่น่ารักอยู่อีก เขายังมีทางเลือกอื่น ไม่ใช่...”

“ไม่ใช่แต่เพียงคนที่ภรรยาของคุณเลือกให้... ใช่ไหมคะ”

เขาชะงักคำพูดอย่างแปลกใจ “คุณรู้ได้ยังไง...”

กานดานึกถึงเมื่อครั้งที่เรื่องยศพาครอบครัวกลับมาจากการทำงานหลายปีที่ต่างแดน เธอพาลูกไปบ้านเขาเพื่อที่จะพบว่าบุษบงตายจากไปแล้ว และที่บ้านก็มีคุณนายคนใหม่ ที่ไม่ดอมนในการแสดงท่าที สีหน้า และคำพูดดูถูกดูแคลนกีดกันหวงแหนพ่อลูกเจ้าของบ้าน “.....ไม่ว่าคุณจะเป็นใครก็ตาม ไม่ต้องมาที่นี่อีกและไม่ต้องพาลูกสาวมาด้วย เขามีเจ้าของกันแล้วทั้งพ่อทั้งลูก...”

คำพูดนั้นทำให้กานดาไม่ยอมติดต่อลิขิตอีกเลย และเขาก็ไม่เคยรู้ว่าเธอได้กลับมาอยู่ใกล้ๆ ในแผ่นดินเดียวกัน แม้บางครั้งอยู่ใกล้กันเมื่อเธอเห็นเขาเดินผ่านอย่างเหงาๆ ในห้างสรรพสินค้า เธอก็ได้แต่เช็ดน้ำตาฝืนใจหลบหน้าไม่ทักทาย แต่หลังจากเกือบสิบปีผ่านไปเมื่อเพื่อนของเขาและของเธอบังเอิญมาพบเธอที่โรงพยาบาล เขาจึงได้รู้ข่าวและพาตัวกลับเข้ามาในวิถีชีวิตของเธออีกครั้งหนึ่ง

“ลิขิตคะ ฉันต้องวางโทรศัพท์แล้ว ฉันขอให้คุณแก้ปัญหาได้ แต่อย่าเอาปัญหามาให้ฉันกับลูกเลย ลาก่อนคะ ขอให้คุณโชคดี.....”

จนเมื่อเสียงอ่อนๆ ที่สั่นเครือในตอนท้ายขาดหายไปแล้วเป็นครู่ลิขิตจึงได้วางโทรศัพท์ลงอย่างเชื่องซึม

หญิงสาวคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับถาดอาหาร ยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวาน พูดว่า “อาจิดให้หนีตายกอาหารขึ้นมาให้คุณลุงคะ เห็นคุณลุงไม่ลงไปรับประทานอาหารด้วยกัน เกรงว่าจะหิว”

“อ้อ ขอบใจ” เขาพูดขมิ้มๆ หญิงสาวผู้นี้คือ ชนิตา ลูกสาวของภรรยาคนแรกของซัยยะ ลูกเลี้ยงของจิตรี พี่สาวคนละแม่ของอรุณวรรณ

เธอแต่งกายสุภาพ ไม่เปิดหน้าเวลานี้เหมือนน้องสาว เดินนำถาดเข้ามาวางบนโต๊ะแล้วคุกเข่าพูดคุยกับเขาอย่างอ่อนน้อม

“คุณลุงต้องการอะไรอย่างอื่นไหมคะ ความจริงอาหารมีหลายอย่างแต่ว่านิตาเลือกอาหารอ่อนๆ มาให้อย่างละนิดละหน่อย ส่วนน้ำส้มนี้เพิ่งคั้นสดๆ หวานธรรมชาติกำลังดีทีเดียวคะ”

ความจริงลิขิตเองก็นึกชื่นชมหญิงสาวสวยสุภาพผู้มากความสามารถที่เขาเห็นมานานหลายปีแล้วผู้นี้ แต่ด้วยเหตุที่เธอเป็นลูกสาวของซัยยะซึ่งมีความรู้สึกในทางลบต่อกัน เขาจึงไม่อาจยอมรับเธอได้อย่างเต็มอกเต็มใจ วางตัวห่างอยู่ในระยะ ไม่คลุกคลียุ่งสังด้วย

ผิดกับมิ่งมิตร ที่ไม่เคยปฏิเสธไมตรีของใคร หยิบยื่นน้ำใจตอบสนองกันและกันโดยไม่ลังเล ดังนั้นเมื่อชายหนุ่มเข้ามาพบชนิตาคู่เขาอยู่ที่พื้นตรงหน้าบิดา จึงทักถามอย่างเป็นกันเอง

“อ้าว พี่นิตทำอะไร ทำไมนั่งจุ่มปุ๊กอยู่ที่พื้น”

“นิตา ยกอาหารมาให้คุณลุงคะ กำลังรอว่าคุณลุงต้องการอะไรเพิ่มเติมบ้างจะได้จัดให้ ไม่อย่างนั้นประเดี๋ยวมัวแต่ยุ่งดูแลข้างล่างก็จะลืมคนสำคัญข้างบนนี้ไปคะ”

“เป็นคนเก่งก็เลยต้องเหนื่อยกว่าใครอย่างนี้แหละครับ มาเถอะลูกชิ้น ผมจะดูแลคุณพ่อเอง”

เขามีอายุน้อยกว่าเธอสองปีจึงเรียกเธอว่าพี่และไม่เคยรู้สึกแบ่งแยกชิตกัน เดินไปจับแขนขาเรียวๆ ดึงให้เธอลุกขึ้น ขณะที่ลิตาหันหน้าหนีไปทางอื่น ร่างบางๆ ที่ถูกประคองก็มีอันชวนเซเข้ายึดร่างที่แข็งแรงของชายหนุ่มไว้ หนุ่มสาวหัวเราะแก่กันเบาๆ แต่เสียงแหลมๆ ไม่พอใจของสองสาวต่างวัยที่พอดีเข้าประตุมาก็ทำให้สีหน้าที่เรีงรีนของทั้งคู่จืดจางลง

“อ้าว อู๊ย นั่นทำอะไรกันอยู่ ไม่เกรงใจคุณพ่อบ้างหรือยังงี้..!”

“ที่แท้พี่หนึ่งแอบมาประคองพี่นิตาอยู่ที่นี่เอง..!”

ลิตาขมวดคิ้วหันมาขณะที่มิ่งมิตรก็ถามงงๆ รอยยิ้มจางๆ ค้างคาอยู่บนใบหน้าซื่อๆ “อะไรกันครับ หงุดหงิดเรื่องอะไร ผมแค่ดึงพี่นิตาไม่ให้หกล้มเท่านั้นเอง”

“นิตามีนก็เลยเสียหลักคะ”

หญิงสาวพูดเก๋ๆ หลบสายตาคมกริบของแม่เลี้ยงที่ตามปรกติก็แสดงท่าทีญาติดีต่อกัน ขณะที่อรุณวรรณก็ทำสีหน้าง้างไม่พอใจ พูดว่า “ดิฉันนี่ที่น้องวรรณขึ้นมาจากตาม ไม่อย่างนั้น...”

“นี่จะมาทะเลาะอะไรกันตรงนี้”

เจ้าของห้องทำเสียงดูอย่างรำคาญ แม่ลูกจึงรู้ตัว คุณจิตรีเดินเข้ามาในห้อง เสียงที่พูดกับลูกติดของสามีคนแรกอ่อนลง

“นิตาทำงานหนักมาหลายวัน วันนี้ก็มาช่วยดูแลข้าวปลาอาหารตั้งแต่เช้าก็อาจจะมึนบ้าง ถ้าอย่างนั้นก็ไปพักเถอะ” เธอจับแขนลูกชายของสามีคนที่สอง พูดอย่างอ่อนโยน “คุณหนึ่งของน้ำจิต... พาน้องวรรณลงไปข้างล่างเถอะคะ เจ้าของบ้านหายขึ้นมากันหมด แยกจะไม่สบายใจนึกตำหนิเอาได้นะคะ น้ำจิตจะช่วยคุณพ่อแต่งตัวลงไปรับแขกเถอะคะ”

ชิตารับปลีกตัวออกไปก่อน ผ่านน้องสาวต่างมารดาซึ่งหน้าออค้อนขยับ แต่ครั้นชายหนุ่มเดินยิ้มเอาใจเข้าหาเธอก็หายงอน รัตแขนข้างหนึ่งของเขาไว้พากันเดินออกไปจากห้อง

“เห็นหรือยังว่าทำไมฉันถึงต้องประกาศให้เขาเป็นคู่หมั้นกันไว้ก่อนที่จะจัดงานหมั้นจริงๆ ทั้งตัวคุณหนึ่งเอง ทั้งคนรอบข้างจะได้รู้ขอบเขตความควรไม่ควร ไม่อย่างนั้นก็คิดว่าไม่มีพันธะนึกจะทำอะไรก็ทำฉันไม่ยอมมานั่งแก้ปัญหาที่หลัง”

“จะมีปัญหาอะไรให้ต้องแก้ หนึ่งเป็นเด็กดี คุณไม่ไว้ใจเขาหรือ”

“ฮี่ ฉันไม่เถียงหรอก เขาดีเกินไปด้วยซ้ำ ดีและซื่อจนจะถูกหลอกเอาง่ายๆ”

“แล้วตอนนี้เขากำลังถูกหลอกอยู่หรือเปล่า..” คนเป็นสามีถามขริมๆ

“คุณนี่ละ...” เธอเสียงดังจะแสดงอารมณ์ตามพื้นนิสัย แต่ครั้นเห็นสีหน้าเหนื่อยหน่ายเคร่งขมึนก็ลดเสียงลง “มาเถอะ แต่งตัวลงไปรับแขกได้แล้ว ทุกคนถามถึงคุณ”

“แต่ว่าผมรู้สึกไม่ค่อยสบาย อยากจะพักมากกว่า”

“ไม่สบายก็ลงไปแป้นึง...” เธอยืนยัน “หรือว่าคุณอยากให้พวกเขาขึ้นมาเยี่ยมคุณที่ห้องนี่ก็ได้นะ”

“เอาเถอะๆ จะให้แต่งชุดไหนก็หยิบออกมา ประเดี๋ยวผมจะแต่งตัวแล้วลงไปเอง”

“ตามใจ แล้วอย่าซำนะคะ ไม่อย่างนั้นฉันพญาติๆ ขึ้นมาจริงๆ ด้วย”

เธอเลือกเสื้อกางเกงสีเข้าชุดที่ดูดีมีแบรนด์ออกมาวางไว้ให้ ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง ในวัยห้าสิบปี ภรรยาคนที่สองของเขายังเป็นสาวสวยที่หาใครเทียบได้ยาก ร่างอวบได้สัดส่วนที่สวยงาม และความสวยงามนั้นก็ปรากฏอยู่ที่ลูกสาวของเธอด้วย ทั้งสองดูแลเขาอย่างดี เขาน่าจะภูมิใจและมีความสุข แต่ลิตากลับรู้สึกตรงกันข้าม อึดอัดนั่งงานเหมือนถูกกักขังอยู่ในกรงแคบๆ

มีเสียงเรียกจากโทรศัพท์มือถือ ที่แรกเขาเห็นดเหนื่อยกายใจจนไม่อยากจะสนใจ แต่ครั้นเห็นว่าใครโทรเข้ามาก็รีบรับสาย

คุณยายไม่งาม ช่วยชีวิตเขาไว้แท้ๆ ท่านซักถามเพิ่มเติมจากที่เขาเพิ่งเล่าให้ฟังเมื่อช่วงเวลาเช้า ท่านสรุปว่า

“เอาละ ในเมื่อเธอไม่มีปัญญาจิตใจเมื่อย ก็คงเป็นหน้าที่ของยายแก่เจ้าเล่ห์อย่างฉันแล้วละ... พรุ่งนี้เธอมาหาฉันก็แล้วกัน... ไม่เอาละ ฉันจะมาที่บ้านเธอดีกว่า ความลับจะได้อยู่ระหว่างเรา ฉันไม่อยากจะบอกหลานบ้านนี้รู้เรื่อง เพราะว่าฉันอาจจะเสียคนเพราะเรื่องนี้ก็ได้”

วางโทรศัพท์แล้ว ลิตาก็เกิดความหวัง เขามีเรี่ยวแรงที่จะแต่งตัวแล้วเดินยิ้มลงบันไดจากชั้นบนมาร่วมวงกับญาติๆ กลุ่มนั้น และแม้ภรรยาเขาแจ้งข่าวดีเรื่องการหมั้นหมายในอนาคตระหว่างคู่หนุ่มสาว เขาก็มิได้คัดค้านแต่ประการใดเลย.....